

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmæ Virtvtvm, Ac Vitiorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldus>

Lvgdvni, 1585

De alia diuisione Luxuriæ. Et primo de Luxuria Clericoru[m]. Cap. VIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46161)

vxorem: tamen specialiter intelligitur in vsu viduarum, vel meretricum, vel concubinarum.

¶ De peccato meretricum.

Ad detestationē huius fornicationis quæ fit cū meretricib⁹, facit hoc, q̄ quādo aliquis se credit cū talibus peccare simplici fornicatione, ipse quādoq; cōmisit adulteriū vel incestū. Sape enim tales mulieres cōiugatae sunt, & forsitā à cōsanguineis ei⁹ q̄ peccāt cū eis cognita. Vnde cōmittit se, q̄ cū talib⁹ peccat magno discrimini. Et licet nō sint cōiugatae vel affines ei, ipsæ tamē æquē peccāt ac si forēt: ex quo æqualis est cōtēpt⁹. Ad detestationē verò illi⁹ fornicationis q̄ fit cū viduis, facit hoc q̄ peccās cū talibus aufert eis honorē. Ad detestationē verò eius q̄ fit cū cōcubina, facit hoc, q̄ talis fornicatio fit cū scādalo p̄ximi.

¶ De raptu.

Est autē alia species luxuriæ præter prædictas, q̄ Raptus dicitur. Est autē rapt⁹, cū puella violēter à domo patris educitur, vt corrupta in vxorem habeatur, siue puella, siue parvula. Vis illata constiterit. Hoc peccatum tantum est, q̄ morte punitur.

De alia divisione Luxuriæ. Et primo de Luxuria Clericorū. C A P. VIII.

Tertio modo potest diuidi peccatū Luxuriæ secundum diuersitatē subiectorū in quibus est, vt diuidatur in luxuriā laicorū, clericorū & religiosarū personarū. ¶ De luxuria verò laicorū nihil aliud dicemus quā de luxuria: in genere dictū sit. Sed de aliis duab⁹ speciebus dicemus, quia grauius est peccatū illud in clericis religiosis p̄sonis: & aliter pōdesandū est in eis, quā in laicis. Vnde pōdus sanctuarij maius erat ceteris pōderibus mercatorū & ciuium, ad designādum, q̄ aliter ponderanda sunt peccata laicorum & peccata eorum qui sancti deberent esse, quibus dicitur in Esa. Mundamini qui fertis vasa Domini.

¶ Quæ aggrauant peccatum carnis in clericis.

SEPTEM autē sunt quæ aggrauant peccatū carnis in clericis in sacris ordinibus cōstitutis. ¶ Primū est, voti fractio, & est ista circūstātia valde aggrauās peccatū, q̄ satis apparebit, si aliquis attēdat quā pretiosum sit qd̄ talis aufert Deo, & q̄ res sancta sit. Hæ duæ circūstātiæ aggrauare solēt peccatū rapinæ: pretiositas rei quæ rapitur, quia magis dānificatur p̄ximus: & sanctitas ipsius quia tūc nō est solūm furtū, imò etiā sacrilegium. Castitas verò quā iste promisit Deo cū sacros ordines suscepit, quā Deo aufert cū fornicatur, res irrecōpēabilis est. Vnde Eccl. 26. Omnis pōderatio nō est digna animę continētis. Res etiam sancta est, cū sit Deo oblata. Vnde contrectatio eius inuito dño facta

facta est sacrilegiū. ¶ Secundū est scandalū & derisio populi. Vnde Hier. Clericus aut honestior est cæteris, aut aliis est fabula. ¶ Tertiū est sciētia: vnde Greg. Vbi maius est sciētia donum trāsgressor maiori subiacet culpa. ¶ Quartū est hoc, qđ ad seruitiū Dei assumpti sunt. Sicut enim q̄ fornicat in ecclesia, magis peccat, quā q̄ fornicatur in domo cōmuni, eo q̄ ecclesia sit Dei seruitio deputata: sic maius est peccatū luxuriæ in clericis qui sunt Dei seruitio deputati, quā in laicis. ¶ Quintū est, q̄ ipsi sunt de familia Dei, & eius expēsis viuunt, & vestiuntur: proditores enim sunt quādo illū impugnāt, de cuius bonis viuunt & vestiuntur. Et Dei cōtumelia etiā maior est: quia à suis contēnitur: vnde in Plal. Si inimicus meus maledixisset mihi. ¶ Sextū est hoc, q̄ ipsi decipiunt populum qui dat eis elemosynas, vt ipsius peccata deleant orando, & gratiā impetrēt sanctitate vitæ suæ: quod ipsi nō faciūt, quia secundū Greg. cū indignus ad intercedendū mittitur, irati animus ad deteriora prouocatur. Ber. Qui ambulāt in carne, Deo placere non possunt, & placere velle præsumūt. ¶ Septimū est, dignitas officij, ad quod ordinati sunt, quod specialiter pertinet ad sacerdotes. Sicut enim grauius peccaret qui calicē benedictum in lutum proiiceret, vel aliter macularet, eō q̄ ad cōtinendum Dominicū sanguinē sit deputatus: sic sacerdos valde peccat grauius, qui ad suscipiendū Dominicū corpus & sanguinē ordinatus est, quando peccato carnis se maculat. Et sicut etiā ille grauius peccaret, qui in calice inquinato manētē immunditia in eo sanguinē Dñi poneret: sic valde grauius peccat ille qui foetore luxuriæ inquinatus antequā ab immunditia illa se abluerit, corpus & sanguinē Dñi sumere præsumit. De quo Amb. Qui indignè Christum sumit, idē est ac si interficiat: & Aug. super illud ad Hebr. 10. Irritā quis faciens legem Moyse, sine vlla miseratione duobus vel tribus testibus moritur: quanto magis putatis deteriora mereri supplicia, qui filium Dei conculcauerit? Conculcat Christum qui liberè peccat, & absque timore, & qui eo indignè participat.

¶ *Quod peccatum Luxuria valde indecens sit in sacerdote.*

NOTA q̄ peccatum Luxuriæ valde indecens est in sacerdote. Et hoc quinque de causis. Et quia homo, & quia Dei minister, & quia Angelus, & quia plulquā Angelus in aliquo, & quia videtur Deus, vicē enim Dei tenet. Ad primum enim facit illud Seneca: Voluptas nihil habet magnificū, nihil quod naturam Deo proximam deceat ministerio membrorū vilium ac turpium veniens. Appetitus fornicantis est brutalis concupi-

scientia brutorum viso delectabili tam citò accenditur, & non habet in potestate sua vt eam temperet vel extinguat. Sic fornicator vult appetitum suum implere quantumcumque malū inde sibi accidere debeat. ¶ Ad secundū nota, quòd si diuites huius seculi tantum amant munditiam in eis qui sibi seruiunt cibum præparado, quid ille de quo legitur in Cant. Qui pascitur inter lilia: id est, puritate delectatur? Aug. Melius est spiritualia penitus omitti, quàm impurè tractari, vel tangi. In ecclesiasticis officiiis dominus non frequentiam ministrorum, sed deuotionem probat animorum. Ad tertium pertinet quod legitur in Malac. 3. cap. Labia sacerdotis custodiunt scientiam, & legem requirunt ex ore eius: quia angelus domini exercituum est: plus est etiam quàm angelus, quantum ad dignitatem sacerdotale, quam non credimus angelis esse concessam. Non enim si proferret angelus verba illa, Hoc est corpus meū: Hic est sanguis meus: fieret transubstantiatio: quia nõ habet ordinem qui ad hoc exigitur. Nec angelis legimus dictum esse, Quorum remisistis peccata remissa sunt: vt legitur discipulis dictum Ioan. pen. Hoc tamen verbum sanè intelligendum est. ¶ Est etiam vt Deus. Vnde super illud Matt. 16. Vos autem quem me esse dicitis: dicit glo. interli. vos ab aliis discreti non homines, sed dii. Et in Leuit. Diis non detrahes: & principi populi tui non maledices. Et quale est hoc, quod ille amat vt porcus qui est vt Deus.

De peccato carnis in personis religiosis, cuius magnitudo peccati sex modis probatur. CAP. IX.

Consequenter ostendendum est quomodo aggrauetur peccatum carnis in religiosis personis. Et primo ostendemus hoc generaliter in quibuscunque religiosis personis. deinde specialiter in sanctimonialibus. Et nota quòd septem circumstantiæ aggrauantes peccatum clericorum qui sunt in sacris ordinibus constituti, possunt similiter ad peccata religiosarum personarum referri. Sed causâ breuitatis de hoc ad præsens dimittimus. ¶ Sex autem sunt per quæ ostēdi potest quomodo aggrauetur hoc peccatum in religiosis. ¶ Primū est hoc, quòd Moyses narrat Gen. 6. tāquā causam diluuij: Cū cœpissent, inquit, homines multiplicari super terram, & filios procreassent: videntes filij Dei filias hominum quòd essent pulchræ, acceperunt vxores sibi ex omnibus quas elegerant. Si enim displicuit tantum Deo quòd filij Dei filias hominum in vxores acceperunt, quantum credendum est displicere Deo cū filij Dei cum filiabus hominum fornicantur? ¶ Secundum est, quòd cœtus religiosorum nobilior

paris